

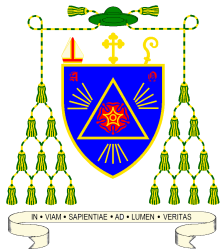
Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2016 ÅRG 48

Och hon födde sin förstfödde son, lindade honom och lade honom i en krubba, ty det fanns ingen plats för dem i härbärgget.

Lukas 2:7
1

Biskopens spalt

Jag vill önska er en riktigt God Jul, en Fridfull Jul, en Välsignad jul.

Den önskan har du hört många gånger redan, och kommer att höra. Men det är först då vi samlas kring det stora mysteriet, julmysteriet, inkarnationens mysterium, som vår önskan får den rätta utgångspunkten.

För det är Kristus inkarnations mysterium, som julen handlar om, inte julklapparna, inte julgranen, inte tomten, inte festmaten, inte julaftonen, utan juldagen, den stora dagen, som gryr när klockan slår tolv.

Det är på julnatten eller på juldagen som vi samlas tillsammans hundratusentals människor världen över.

Jag tror det är viktigt för var och en, att kunna stanna upp och bli stilla, oavsett om vi gör det i en kyrka, eller i hemmet tillsammans med familj, eller kanske ensam vid radio eller TV.

Att bli stilla inför till julens evangelium, där det berättas om ett barn som föds i ett stall i Betlehem, lindas och läggs i en krubba - att lämna julens glam och stoj för en stund och få uppleva julens mysterium, inkarnationen - är viktigt för oss alla. Berättelsen i S:t Lukas evangelium, om vad som utspelades i Betlehem för lite mer än 2000 år sedan är något mycket mer än bara historia.

Bibeln liksom kyrkoårets alla högtider talar till oss med ett symbolspråk. Det handlar om dig och mig som skapade till Guds avbild och vår väg mot Gud.

Julevangeliet visar på att vi måste bli som barn på nytt för att kunna nå Gud. Den Gud som finns i oss alla.

Ett nyfött barn saknar alla fördomar och all själviskhet. Dess tankar är rena, ja hela varelsen är ren. Så måste också vi vara för att kunna nå Gud helt och fullt.

Då Gud skulle inkarnera i Jesusbarnet så var det fullbelagt i alla härbärgen, så berättas det i evangeliet.

Är våra hjärtan så fyllda av materiella ting att det inte finns det någon plats, för vårt möte med Gud i oss?

Berättelsen om, under vilka enkla förhållanden konungarnas

konung föddes, säger oss också hur enkelt och okomplicerat - det vill säga hur fri från tankar - vårt inre måste vara inför mötet med Gud.

Julens frid - som vi kan uppleva den - är underbar, men den är ändå ingenting mot den frid som den symboliserar.

Den symboliserar en frid som övergår allt förstånd, en frid som bor i deras hjärta som lever i det eviga. Julens frid är symbolen för den frid som varje människa upplever - vid mysteriet - vid mötet med den inneboende Guden - Gud i oss.

Pax et Bonum

+Sten-Bertil

KK 100ÅR

Julens mystiska hemlighet

Tidigare publicerad i *Communio* nr 4, 2006

En av julens djupaste hemligheter ligger i Kristi födelse i vårt hjärta – utvecklandet av Kristus-principen inom oss. Det betyder en visdom som vet, inte genom något logiskt resonemang utan såsom en absolut inre visshet. Denna Kristus-princip bor hos var och en av oss. Den kan väckas, ja, den håller på att utvecklas mitt ibland oss, och när den blommar i våra hjärtan, upplever vi människornas sanna syskonskap, genom att vi upplever Guds faderskap.

Vi upptäcker att vårt avskilda medvetande blott är en illusion – att vi är ett i Honom. Först ett med alla som känner och älskar honom och ändå – med en än vidare vidgning av medvetande – ett med hela världen, vare sig den vet det eller inte. Att uppleva detta underbara medvetande, att låta Kristus ta gestalt inom oss, är inte någon omöjlighet. Redan nu är det några som får göra den erfarenheten. Då och då kommer en glimt av dess härlighet till oss – ögonblick av underbar frid och lyftning, så att vi åtminstone för ett ögonblick vet.

De av oss som har haft en sådan glimt kan aldrig glömma den. Hur mycket än efteråt tvivel och ovisshet, sorg och kanske till och med förtvivlan ansätter oss, *vi har en gång vetat*, och denna visshet lever kvar i själens innersta djup och ingenting kan skada den. Det är visserligen sant, att mången som för ett ögonblick snuddar vid denna härlighet, gör det omedvetet, utan att ana vad det är som händer, utan att förstå vidden av upplevelsen, utan att se varthän den vill föra honom. Han vet att han har ögonblick av extas, ögonblick i vilka Guds kärlek vidrör honom på ett sätt som han aldrig förr kunnat tänka sig, en förnimmelse av sällhet, som går vida över alla jordiska ting. Men allt eftersom vi går vidare kommer denna visshet att nalkas oftare och fullare och den kommer att stanna hos oss längre och längre tills slutligen detta högre medvetande blir vårt för alltid – Kristus i oss och vi i honom. För denna möjlighet är det, som vi tackar och lovar i julens heliga tid.

Hur skall vi veta

om vi är på väg mot denna underbara fullbordan? Vad kan vi göra för att bringa denna out-sägliga sällhet närmare? Om Kristus skall födas i vårt hjärta, måste vi leva Kristi liv. Vi måste ha hans ande i vårt förhållande till dem som är omkring oss. Och Kristi ande är först och främst kärlek och omtanke. Den människa i vilken hans ande håller på att växa fram, uppvisar med säkerhet i sitt liv kärlek, vänlighet, vidsynhet, förståelse – mer och mer av den egenskap som vi i brist på ett bättre ord kallar storhet. Vi kallar ju en människa stor när hon har en vid tolerans, ett öppet sinne och karaktärstyrka, och just dessa egenskaper är följderna av Kristus-principens utveckling hos henne.

Alla stora högtider

Innebär ett större utgjutande av gudomlig kraft än vanligt. Låt oss inte tycka att detta är underligt. Låt oss inte tänka att detta innebär en begränsning av Guds allmakt. Ty Gud arbetar med alla medel och begagnar varje tillfälle. Denna hans underbara skapelse är så fullkomligt ett med honom, så mystiskt samstämd, att när stjärnorna vandra sina banor, det ges vissa tider när vissa energier är liksom lättare tillgängliga än annars – när bryggorna är klara, kanalerna öppna. Julen är en sådan tid. Dessa speciella tillfällen, de stora högtiderna är inte bara åminnelsefester – de betecknar bestämda handlingar i nuet av den Levande Kristus, som är kyrkans huvud. Alla kyrkans medlemmar är Kristi lemningar och verkligt länkade till honom genom dop och konfirmation och ännu mer genom hans kärleks sakrament. På så sätt är de ständigt till en viss grad under hans inflytande. Men han har fastställt vissa metoder för att utgjuta sitt inflytande över sin kyrka, och främst bland dessa står den heliga Eukaristiens sakrament. Var och en av oss är alltid förbunden med Kristus och ändå vet vi alla att kontakten är mera levande, mer gripbar, när vi kommer till kyrkan, när vi knäböjer inför hans Närvaro i bröd och vin, vilka han har valt till

bärare av sitt liv, och genom vilka han uppenbarar sig för våra sinnen.

Just på samma sätt som komunionen innebär en intimare närhet än den närhet som alltid är med oss, så ges det förvisso också en större, en mera universellt tillgänglig kraftutströmning vid sådana tillfällen som jul, påsk, Kristi himmelfärdsdag, pingst, trefaldighet. Var och en av dessa högtidsdagar har sin speciella karaktär.

I den heliga Eukaristiens

Underbara sakrament har vi det stora privilegiet att kalla stora änglar till vår hjälp och den centrala punkten i hela ceremonin, konsekrationen, utförs av vår Herre själv genom Närvarons Ängel. Ändå har hela detta oändliga utflöde gjorts beroende av vårt initiativ. Det är det faktum att en präst står redo att celebrera, som skapar tillfället, som sätter igång hela detta ofattbara himmelska skeende.

Det som gäller om nattvarden gäller i lika hög grad utströmningen av gudomlig kraft vid de stora högtiderna. I himlarnas riken strömmar alltid Guds kraft ut och utför sitt verk. Men när människorna på ett särskilt sätt är redo att dra nytta av den, blir det på ett särskilt sätt "mödan värt" att transformera en stor del av denna kraft, så att den kan användas här nere. På samma sätt lämnas återigen initiativet till oss. När vi skapar de gynnsamma förhållandena, begagnas de alltid.

Då en människa i kärlek, hängivenhet och lycka bryter igenom de självskapade moln av själviskhet, som utestänger henne från Guds alltid utstrålande kärlek, blir hon i stånd att ta emot denna nedströmmande gudomliga välsignelse. Den tvingas aldrig på oss. Gud tvingar sig aldrig på någon och av mycket goda skäl; det skulle inte hjälpa oss i vår utveckling. Sådan är lagen och om vi mottaga hans nåd, måste vi öppna oss för hans inflytande. En enskild människa kan göra detta i viss utsträckning, men när tusende

Forts. sid 7

Vishet & hemlighet

Evangelium enligt Thomas

Forts från *Communio* nr 3, 2016

När man under antiken blev filosof i Aten, avstod man nämligen det världsliga äktenskapet för att endast leva i trohet med Sofia, vishetens gudinna. Eventuellt har examensringen, som vi än idag köper när vi fullgjort en akademisk utbildning, en djupare betydelse bakåt i tiden som symbol för att man ingår äktenskap med Sofia, äktenskap med kunskapen och visheten. Lyssna här till den judiske kung Salomos kärleksförklaring till Visheten i Gamla testamentet:

Visheten 6:12-7:12

Strålande och oförgänglig är visheten. Hon är lätt att se för dem som älskar henne, man finner henne om man bara vill söka. Längtar man efter henne ger hon sig först till känna. Den som söker henne om morgonen får kort väg, ty han finner henne sittande vid husets port. Att ha henne i tankarna är den högsta klokhet, och den som ligger vaken för hennes skull är snart utan bekymmer. Hon går själv omkring och söker upp dem som är henne värdiga. Vänligt visar hon sig för dem var de än går, hon möter dem närhelst de tänker på henne. Visheten börjar när man uppriktigt längtar efter fostran. Att söka fostran är att älska henne, att älska henne är att följa hennes lagar, att hålla lagen är att försäkra sig om odödlighet, och odödligheten ställer människan nära Gud. (- - -) Jag älskade henne mer än hälsa och skönhet och ville hellre äga henne än dagens ljus, ty skenet från henne slocknar aldrig.

Om vi tränger djupare in i den religiösa vishetsmystiken, den som vi också finner i varje religion och andlig tradition, blir det uppenbart för oss att Kunskapen och Visheten

också verkar vara detsamma som det himmelska livstillståndet. Gudsriket är därför i förstone ingen plats beläget i rum och tid, utan ett livstillstånd av upplysning.

Om detta står det i Thomas-evangeliet:

Jesus sade: "Jag skall ge er det som intet öga sett, som intet öra hört och ingen hand berört och det som inte tänkts ut av en människa." (Thomas 17)

Hans lärjungar sade till honom: "Visa oss den plats där du är, så vi kan söka efter den." Han sade till dem: Hör, den som har öron. I en ljusmänniskas inre finns ljus och det lyser upp hela världen. När det inte lyser råder mörker." (Thomas 24)

Det verkar som om Gudsriket, Gud själv och Kunskapen är ett och detsamma. I logion 77 uppenbarar Jesus sig själv som en levande gestaltning av den gudomliga verkligheten:

Jesus sade: "Jag är det ljus som är förmer än andra. Jag är Alltet. Allt har utgått från mig och allt har kommit till mig. Klyv ett träd, och jag är där. Lyft en sten och ni skall finna mig där." (Thomas 77)

Det är svårt att tänka sig fram till den gudomliga verklighetens natur. Det konceptuella tänkandet är alltid låst i tid och rum, i före och efter, i orsak och verkan. Detta är den värld i vilken vi lever. Det gudomliga kan vi endast skåda under korta ögonblick, vi kan ana den bakom tinglighetens slöjor. Om detta säger aposteln Paulus:

Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då

skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig. (1 Kor 13:12)

Enligt Johannesevangeliet är också denna kunskap hemligheten i det eviga livet genom Kristus Jesus:

Och detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus. (Joh. 17:3)

Att "känna" betyder inte att endast känna till något, att ha information om något, utan det avser förståelse, den gudomliga visheten. Den är ingenting man äger eller har eller förfogar över som vore det ett ting bland andra ting. Nej, gnosis är det upplysta livet självt, det levande. Gnosis är det eviga livet. Det är Gudsriket. Det är Gud. Allt som inte är gnosis är död. Kanske var det detta som Jesus avsåg när han kallar en lärjunge:

(...) "Herre, låt mig först gå och begrava min far." [22] Men Jesus svarade: "Följ mig och låt de döda begrava sina döda." (Matt 8:21-22)

Den som inte förverkligat den sanna kunskapen, gnosis, är inte levande. Den som inte är levande är död.

Jesus sade: "Om ni låter det födas inom er skall det, som ni har, rädda er. Om ni inte tar fram det inom er, skall det som ni inte har inom er, döda er." (Thomas 70)

Ty den som har, han skall få, men den som inte har, från honom skall tas också det han har." (Mark 4:25)

Detta leder mig till en berömd så kallad *koan* i zenbuddhismen, en irrationell problemformulering,

Forts. sid 8

MYSTERIUM TREMENDUM

Kommentarer till Den Heliga Eukaristin eller Mässan av Raymond Blanch

Sanctus och Benedictus

I andra delen av förspråket kallar vi på änglarna för att med dem ära och lovsjunga Guds härliga namn. då uppväcks våra djupaste tankar och känslor och stiger mot höjden eller går på djupet - de är samma sak. Och vi förblir i detta stadium under Sanctus som följer.

Denna trefaldiga lovprisning - Trisagion eller Tersanctus - är mycket gammal. Den har alltid funnits på denna plats i liturgin, men den finns också i den judiska gudstjänsten. Redan hos Jesajas kan man hitta en tidig form av den.

Trisagion skall sjungas med största högtidlighet och vördnad, ty detta är de största orden i det mänskliga språket. Vi måste noga följa orden och försöka att känna dem och uttrycka dem med varje fiber i vår kropp. Det första "helig" gäller Fadern och de andra Sonen och den Helige Ande. Våra tankar vänds igen till den heliga Treenigheten, till Enheten, den ene bakom och över allt. En höjdpunkt i gudstjänsten - vid sidan av konsekrationen kanske den högsta, som emanerar från oss själva med ett oundvikligt gudomligt svar. I sanning ett underbart tillfälle, då himmel och jord förenar sig i djupaste vördnad för den heliga Treenigheten.

Benedictus quo venit: "Välsignad vare han som kommer..." Detta är en välkomsthälsning till de heliga änglarna, ty vi frågar inte förgäves. Vi tackar för att de kommer, för det arbete de gör och tackar vår Herre som sänder dem. Ty det är tradition i kyrkan, på stark biblisk grund, att änglarna alltid blir "sända". Ordet ängel betyder sändebud. De sänds ner från himlen för att tjänstgöra på jorden. Författaren till Hebréer-brevet berättar, att änglarna är "liturgiska andar", andar gjorda för att tjäna, som fullgör sitt liv genom tjänande. Kunde våra ögon blott för ett ögonblick öppnas, för att skåda det höga sällskap vi är i när vi prisar Gud i Hans kyrka, så skulle vi inte så lätt och snabbt vända oss från heliga ting till oheliga. Låt oss

hoppas, att vi inte gör det. Sedan sjunger vi "Hosianna i höjden". Ordet Hosianna är hebreiska och skall ordagrant betyda "göra säker" eller "rädda nu". Under någon tidig period i judisk historia har denna ursprungliga betydelse försvunnit och det blev ett uttryck för lovprisning, liknande "ära vare Gud". Så står det i både Gamla och Nya Testamentet. Det användes så av judarna vid tabernakelfesten, den gladaste händelsen under året. På samma sätt användes det av barnen, som strödde palmkvistar framför Kristus på palmsöndagen.

Vi har nu alltså vänt vår tack-samhet, som flödat mot änglarna, igen mot vår Herre, innan vi går in i den mest heliga delen av gudstjänsten - konsekrationen och vad som sedan följer.

Konsekrationen

Vi kommer nu till vad vi kan kalla den speciella magiska delen av gudstjänsten - något bortom vår normala uppfattningsförmåga.

Först bryter celebranten förbindelsen mellan oss och brödet och vinet. Detta är viktigt, ty det visar att de inte längre är ett tecken på och en kanal för vår kärlek och tillbedjan utan att deras karaktär kommer att ändras. En kanal är en sorts ledare, längs vilken något flyter. Elementen skall nu bli "jordiska kanaler" för hans "underbara kraft", som leder strömmen i motsatt riktning - uppifrån och ned.

Här skall vi nu ta hänsyn till de intentioner, som gäller just den mässa vi firar. Vissa förhållningsregler finns i ritualen - kyrkan, kungahuset, biskoparna, präster och trogna, alla "här närvarande". Vi talar om alla dem som är "betyngda, sorgsna, sjuka, lider nöd eller har andra svårigheter" och för "alla som har befriats från kroppens begränsning" och även nämns många personer med namn. Denna inriktning av prästens uppmärksamhet mot speciella förbönsobjekt kallas ofta Eukaristins intention. Detta kan vi få belägg för den i Heliga skrift hos

aposteln Jakob: "Är någon bland er sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste: och dessa må bedja över honom... Och trons bön skall hjälpa den sjuke..."

Vi skall inte söka bevis för detta - kroppsliga bevis vill säga. Välsignelsen kommer att ge resultat men de är inte alltid synliga för oss. Vad de sjuka behöver är uppmuntran, styrka, lugn, frid och ro och det får de, när vi ber för dem i den heliga Eukaristin; blir de också fysiskt friskare, så mycket bättre! Som präst får man många bevis för att det är så, inte minst av förvånade läkare. Som sagt när det gäller andliga ting, söker man inte efter bevis, men de kommer då och då av sig själva. Slutligen har vi intentionen "för alla dina barn, som du i din godhet har befriat från kroppens begränsning... så att de fria från världens möda och omsorg må erfa välsignelsen av din närvaro". Vilket summerar upp LKs doktrin om livet efter detta: en övergång till ett mycket bättre liv. ett enormt mycket högre tillstånd - himlen kanske, men en himmel som är helt och hållet ett andligt tillstånd.

Vi påpekar vår tro på dessa ting och på Gud själv i slutorden, som slår an en djup sträng i våra hjärtan och sinnen just före själva konsekrationen: "O evige levande och sanne Gud" - "levande och sann". Ty nu kommer vi i nära kontakt med Gud själv genom Hans Son, Jesus Kristus, vår Herre.

"Därför o helige Herre, Fader allsmäktige ber vi dig se ned till och mottaga dessa offergåvor..." Detta är den verkliga konsekrationen. Här fortsätter vi att direkt vända oss till Fadern.

Vi lever i en tid, då vetande står i centrum. Vi vill veta exakt hur allt fungerar vad vi gör och varför. Delar av vår liturgi är skrivna så att vi kan förstå utan större svårighet medan det andliga skeendet förblir ett mysterium för de flesta av oss.

Celebranten har nu etablerat

Forts. sid 6

Mysterium Tremendum

Forts från sid 5

den fysiska basen för sina två kanaler, bröd och vin. Han skall nu lyfta upp dem till den osynliga världen, vilket han gör med korstecken - och sin tanke, vilja och intention - och orden "välsigna" fysiskt, "erkänna" känslomässigt och "stadfästa" som här betyder mentalt och intellektuellt. Dessa tre delar i vår natur, den ena över den andra, är vi medvetna om. Nu har alltså en kanal öppnats upp till en nivå - till den högsta tanke och känsla vi kan uppleva. Men celebranten skall gå vidare. Med en extra ansträngning, som hans långa erfarenhet skall möjliggöra för honom, kan han vid vissa tillfällen öppna denna kanal bortom vårt normala medvetandes nivå upp mot själens medvetande. Han måste höja sitt eget medvetande till sin högsta nivå och ännu litet mer än så.

Celebranten kommer så till recitationen av händelserna vid Nattvardens instiftande, så som de berättas i evangeliet. I alla kristna kyrkor har sedan urminnes tider detta varit själva konsekrationen. Prästen upprepar Kristi egna handlingar i salen på andra våningen i Jerusalem för två tusen år sedan - hur han tog brödet i sina händer, såg upp mot himlen i tacksamhet, välsignade det och bröt det. Och med det slutliga korstecknet når vår kanal fram till Kristusmedvetandet och han reciterar de vördnadsbjudande orden, genom vilka det skapade brödet blir Kristi lekamen.

Vi behöver inte här tala om detta, då så mycket redan har skrivits och sagts om det. Men vi kan märka den totala, dramatiska förändring, som sker i gudstjänsten vid konsekrationen, en förändring mot större tystnad. Tidigare kännetecknades gudstjänsten av förväntan, lov och tacksägelse; nu är det helt annorlunda. Det vi väntar på har hänt och det är något helt nytt och olikt våra vanliga erfarenheter.

Vem kan försöka beskriva det? Yttersta frid, styrka, glädje, andlig lyftning; ett inflytande som är allt genomgripande, det genomtränger oss och gör oss lika det. Ty vad vi än har varit hittills, så är det inte längre, vi är något mera...

Konsekrationen och det efterföljande

Vi har nu nått fram till mässans höjdpunkt - det oerhörda som vi kallar "transubstantiationen". Vi skall inte här gå in på de svåra metafysiska aspekterna på detta, utan bara nämna några principer. I teologin finns två uppfattningar att räkna med när det gäller transubstantiationen. De kallas "tillfälligheterna/de oväsentliga egenskaperna" och "substansen/ verkligheten/ det väsentliga".

"Oväsentlig egenskap" betyder filosofiskt en beståndsdel, som inte är väsentlig för vår uppfattning om en substans. "Substansen" är det som står under eller bakom ett fysiskt ting. I transubstantiationen sker en förändring av substansen, inte den yttre formen. På en mycket lägre nivå upplever vi något liknande i oss själva. Vår substans är vårt medvetande och i viss mån också våra tankar och känslor. De förändras ständigt - ibland med mycket liten eller ingen effekt på vår fysiska kropp. Vi kan verka outgrundliga eller oförklarliga för andra, men det kan vara för att mycket pågår inom oss. Ingen annan kanske ser detta, men för oss själva är det verkligt och viktigt.

Därför, trots att den yttre formen i bröd och vin förblir oförändrad efter konsekrationen, har den manifestation av gudomligt liv, som ligger bakom, ändrats i allra högsta grad.

Det var gudomligt liv förut, precis som allt liv är gudomligt, men nu är det en mycket fullare och närmare uppenbarelse av Gud. Detta är var för Kyrkan alltid så starkt har poängterat Kristi verkliga Närvaro i Hans Sakrament och har talat om det som Hans levande Lekamen och Blod.

Genom alla tider har det varit nödvändigt att bekämpa människans naturliga önskan att materialisera och i stället få henne att förstå att en verklig förändring äger rum när vanlig föda förvandlas till helig föda, bärare av en speciell mäktig kraft. Det faktum att det för vår syn är samma bröd och vin som förut, gör det än mera viktigt att påpeka att på ett annat och högre plan är det något hel annat. Formen är densamma men sub-

stansen har helt förändrats. Så har hans löfte uppfyllts: "Se, jag är med er alla dagar intill tidens ände". Han är med oss på många sätt - Han är med alla, som tänker på honom och är hängivna mot Honom.

Han är närvarande i hela Kristenheten med dess otaliga kyrkor, sekter, kulter med olika sätt att nalkas Honom. Men Han är alldeles speciellt och personligt närvarande för dem, som nalkas Honom i Hans Sakrament. Man kan säga att Han är lika nära oss då som någonsin i Palestina - faktiskt ännu närmare, ty vi intar Honom i våra kroppar och blir då Kristus-bärare.

Efter några ögonblicks tystnad sjunger vi den gamla hymnen: "Vi tillber dig, o dolda ljus, som är i bröd och vin oss värdes vara när". Ytterligare en kort paus och så reser sig alla och förenar sig i "Adeste fideles". Denna sång är ursprungligen skriven för att fira Jesu födelse i Betlehem vid jultiden, men vi använder den alltid för att markera Kristi födelse i brödet på Hans altare.

"Därför, o Herre och himmelske Fader..."

Denna bön sänder vi upp medan närvarons ängel ännu är med oss. Vi tar detta tillfälle i akt för att till Fadern frambära "denna den dyrbaraste gåva som vi just mottagit genom Sonens medverkan och offer. Vi frambär detta offer som ett tecken på vår kärlek, vår hängivenhet och ett offer av våra sinnen och hjärtan till Honom. Och vi ber Närvarons ängel bära vår offergåva till Guds altare i höjden för att där offras av Honom, den evige översteprästen, som oavbrutet utger sig själv i evig offerhandling. Denna del av mässan beskriver livets fantastiska kretslopp. Livets kraft, Guds kärlek, som strömmar ut och ned över oss; vår tillbedjan och kärlek som stiger upp till Sonen; sonen som ser upp till Fadern och handlar i Hans namn och Hans kraft och utgiver sig själv i evig offerhandling.

Vår strävan är att höja vårt medvetande till Kristi nivå och kanske någon gång i en avlägsen framtid till Faderns, när Gud kommer att vara "allt i alla" som Skriften säger.

När celebranten uttalar orden

Forts. sid 7

Mysterium Tremendum

Forts från sid 6

"kärlek", "hängivelse" och "offrar", och samtidigt gör korstecken, söker han höja sitt medvetande så långt han förmår, till den andliga nivån (kärlek), sedan till Kristus-medvetandets nivå (hängivelse) och slutligen till den Helige Andes eller självmedvetandets nivå (offer). Det heliga inflytande, som han därvid uppfylls av, för han sedan med sig ned till vårt sinnes och hjärtas nivå, där vi lättare kan tillgodogöra oss det.

Offrandet, rätt förstått, är den första lagen i andligt liv; ett offer av det lägre för det högre. Kristus utgör det allra största offret, ty Han är den eviga förbindelselänken mellan människan och Gud. Det gäller Kristus utanför oss, Kristus i sitt Sakrament och Kristus i oss. Även som den eviga förbindelselänken mellan oss själva som vi nu är och den gudomliga ande, som finns i oss och som i grunden är vårt verkliga jag.

Kristus i oss och utanför oss är det Eviga Offret, i evigheters

evighet. Det är tingens fundamentala och oföränderliga natur. Kristus gör mänskligheten helig "oavbrutet", som det står liturgin, i en högre och sannare betydelse av ordet offer - att "göra helig". Och vi har vår del i detta stora "Herrens arbete", ty även om vi på ett sätt är obetydliga, har vi potentiella möjligheter, som vi varje dag skall söka förverkliga alltmer.

Vi har bett att vårt offer skall bäras till hans altare i Höjden. Sedan ber vi för prästen, som förrättar gudstjänsten vid altaret och för att de som samlats blir heliggjorda, får nytt liv och blir välsignade. "att få nytt liv" är något vi verkligen behöver.

"Allt detta ber vi Dig, o Fader, i Din högt välsignade Sons namn och genom Hans förmedling... "Kristendomen är som vi flera gånger redan påpekat, en kult till den Andra Personen i Treenigheten. Närmandena till Fadern sker genom Sonen. "Ingen kommer till Fadern utom genom mig".

Detta innebär ingen begränsning. Det betyder, att Fadern, som är Kärleken, endast kan nås genom kärlek. I denna bön gör vi en serie märkliga konstateranden. Vi vänder oss till den hypostatiska föreningen av Kristus som människa och Kristus som Gud, den Andra Personen i Treenigheten. Ändå, så vitt vi är berörda, är De en och densamma. Vi kan inte se någon skillnad. Men vissa gånger ställer vi böner direkt till vår Herre personligen, exempelvis i dopets kollektbön.

Å andra sidan har vi i gudstjänsten oftast den Andra Personen i Treenigheten i åtanke - Han som är så mycket större än vad någon människa kan bli och som har skapat så många kontroversiella uppfattningar. Men de får inte bli ett hinder för oss i vårt tänkande och i vår förståelse. De påstående vi gör och till vilka vi refererar tillhör den Andra Personen i Treenigheten och endast så kan vi börja förstå dem.

Forts. i nästa nummer

Julens mystiska hemlighet

Forts från sid 3

förener sig i en samfällid åkallan, då ser vi med ens vilket tillfälle som skapats för utgjutande av vad vi måste kalla nåd, styrka, kraft och kärlek. Julen är en tid, då ett sådant tillfälle står alldeles särskilt nära och levande. Men den utsträckning, i vilken vi kan begagna oss därav, beror på många faktorer. Först och främst beror den på i vad mån julens ande har trängt in i vårt hjärta. Om vi är fyllda av julens frid och goda vilja, då kan också Kristi goda vilja nå fram till vårt hjärta. Det beror också på i vad mån vi har använt adventstiden för att förbereda oss. Det finns några dygder, som vi borde ha sökt odla

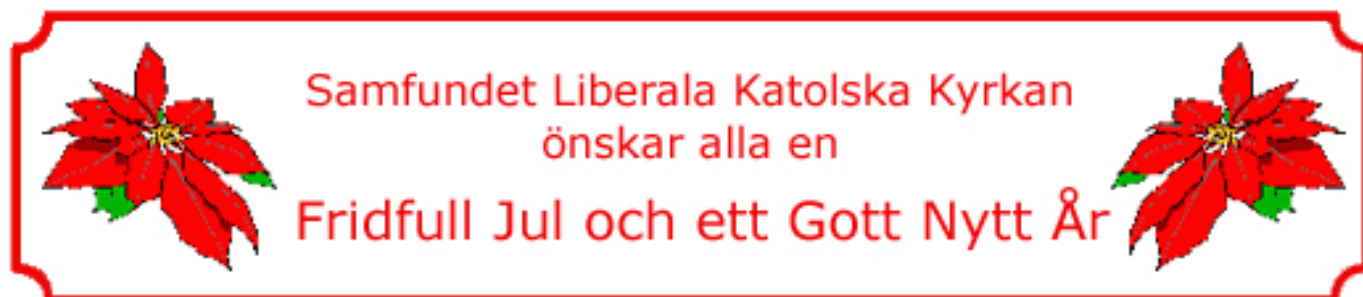
inom oss, några synder som vi skulle ha sökt att lägga bort. Har vi gjort så är vi också bättre beredda att ta emot och dra nytta av julens kraft. Var övertygad om att denna kraft är verklig. Vad vi studom kallar Guds nåd är en lika bestämd och verklig kraft som elektricitet eller ånga. Att säga detta är inte att materialisera ett andligt begrepp. Det är endast ett försök att göra en stor sanning fattbar för oss, klar och påtaglig.

Må vi göra klart för oss att juldagen är ett personligt tillfälle för var och en av oss. Låt oss se till att vi inte bara själlöst upprepar en gammal

tradition, när vi sjunger: Oss är fött ett barn idag, en son är oss given. Låt oss öppna vårt hjärta för Kristusbarnets ande, för julens ande. Då skall Kristusbarnet fylla vårt hjärta med hans glädje och hans frid.

Så tränge då julen in i vårt hjärta, att vi må känna och uppleva detsamma som änglarna sjöng om för så länge sedan: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden och god vilja till alla människor".

C.W.L

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars
Församling.

Flottbrovägen 5, St Essingen, 112
64 Stockholm, tel 08-6562665. e-
post: skt.mikael@lkk.se.

Plusgiro 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:

Krister Fast, Filipstadsbacken 60,
723 43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Se Stockholm

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp

Se Stockholm

VÄSTERÅS

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst biskop
Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34
70.

Bankkonto: LKK Maria församling
Clearingnr 6546
Kontonr 962452718

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.

Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst:

Jonas Anundi, 08-724 94 11.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.

Se Stockholm

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp

c/o Carina Carlström, Amnevägen
34, 547 72 Otterbäcken,
tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson,
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Michal Warnon

Hemsida: <http://kingsgarden.org/>
LCC

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan
du få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den
svenska grenen av Liberala
Katolska Kyrkan och utkommer
med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson,
tel 071-536 65 37.

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

E-post: communio@lkk.se

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller
uttryckta uppfattningar i denna
tidning, bara när de är betecknade
"officiellt".*

**Sista manusdag för nr 1-2017
är den 28:e februari 2017.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker i
församlingarna och
kyrkogrupperna

Vishet & hemlighet

Forts från sid 4

där zenmästaren Matsuo Basho
(1644-1694) säger till sina
lärjungar: *Om du har en stav skall
jag ge dig en. Om du inte har en
stav skall jag ta den ifrån dig.*
(Mumonkan 44) Den stav Basho
talar om är det yttre attribut som i
gamla mystiska andliga traditioner
gavs en guru, en mästare, en

andlig arvinge, en lärare. Men för
att få denna stav erfordras dock
att du redan "har den" i ditt inre,
och om du har den i ditt inre
spelar det inte längre någon roll
om tilldelas det yttre attributet.
Kanske Jesus här talar om den
förverkligade *gnosis*, upplysning,
det vill säga att vi redan nått insikt
och känner vägen.

Forts. i nästa nummer

CAPELLA 2017

Reservera den
10-11 juni i din
almanacka.